

konstani
oklad
Car
arven
a 6.
by
vše
Hizem

edine
Lipovost

BESIDKA.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 14

Wilber, Neb., dne 28. února 1902.

Ročník I.

Běla.

Pokračování

Báseň
Adolfa
Heydukova

"Ale, Bělo!" Vojtěch zase,
"což to prodej jaký?
Není! Nikdo nenutí tě,
stojím s tebou taky;
pan doktor jen navrhuje,
ptá se a nic více
pro zámeček se najde, bože,
kojných na tisíce;
sháně se to se všech koutů,
i snad z městských rodů,
ty máš návrh za neštěstí,
jiný za výhozu;
vždyť tě nikdo mořit nechce,
zde jsi pod svým krovem,
já—vždyť znáš mne—nebudu tě
nutit ani slovem.
staň se po tvé vlastní vůli;
jak ti srdce káže,
teď mám dvě, zdvou pro Tomka
čtyři budou páže;
což na tom že poroucháno
posavad to jedno—
bylo-li, vždyť nebude nám
věčně věkův bědno,
pro takové maličkosti
nebude nám sporu,
však já přece umím řídit
třeba dvacet vorů;
až mi stáří šlji shýbne
kraj matičky země,
podepře mne pánbůh synkem,
synek zastane mě."

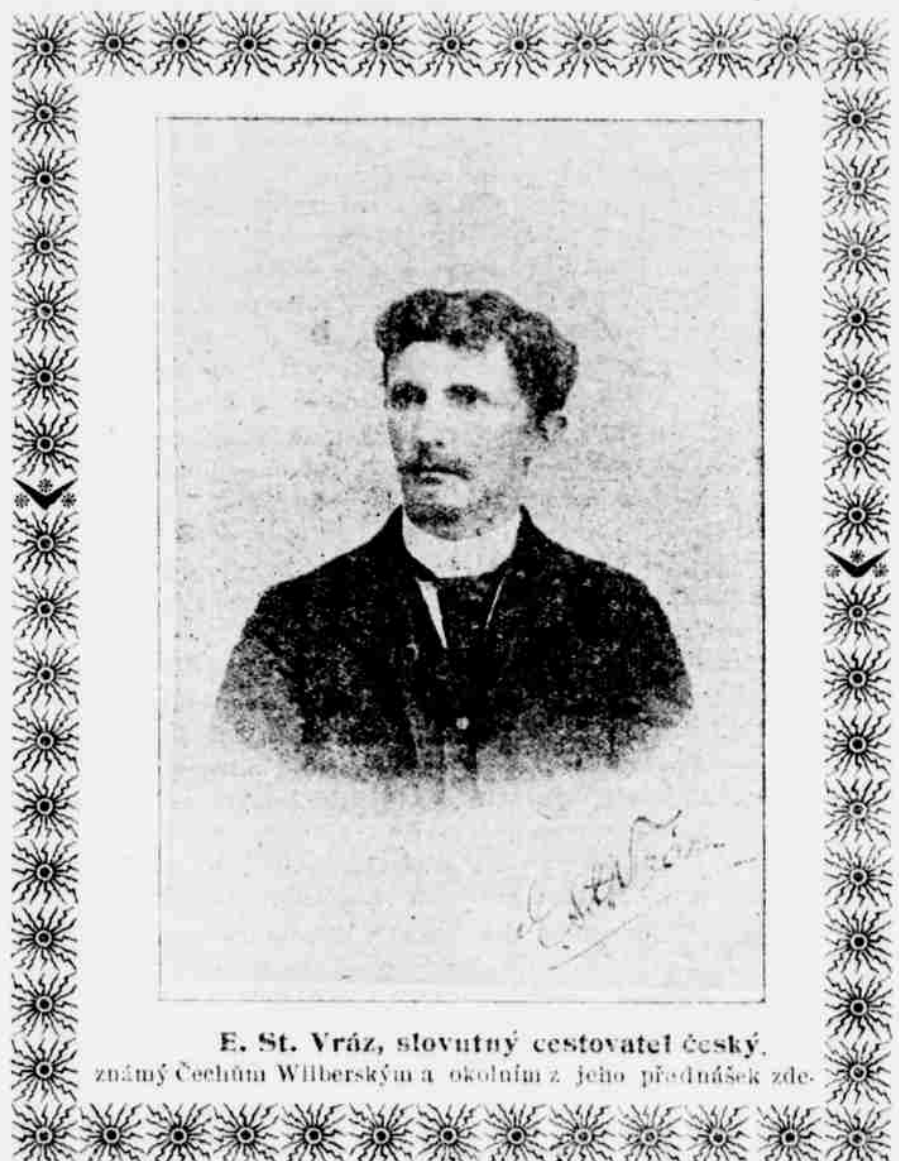
Při těch slovech vzdychla Běla
zbledla v slícné tváři,
za to oko doktorovo
stopilo se v záři;
odkašlal si, zapil vínem,
žáda na lencehu
"Pijte, co s tím dělat budem,
pijte ještě trochu.
lok jen, pokud bublinkuje,
v korálky se stírá,
zapašte mím, co vás hněte:
uduste, co týrá."

Zavdala si stará máti,
na stůl staví sklenku,
vždyť to všechno pořídíme
nějak ve přístěnku;
nějak bylo, nějak bude
z boží vůle," praví
bez té lidem neupadne
ani vlásek z hlavy,
Přičiním se, utužím se
ať jsem bakkou třeba
všem nám bude pro domácnost
oděvu i chleba.
Na jaře se všechno změní,
hoch odvykne matce
a mně také svěřest' vzejde
v šedin jinovátce.
co jsem dříve učila,
Běla vynahradí—
udělej si milá dcero,

jak ti srdce radí;
rozmysli si, uvaž pěkně,
nenít bez potíže—
každému je v světě nésti
břevno svého kříže;
nesmíme se ohlížeti,
kde a jak nás tlačí,
proto říkám: ať se stane
jak sám pán bůh ráčí;
nestýskám si, nenalíkám,
nelámu si hlavy,

rubáš přichystala.
O život tu běží dvojí:
o její i ditka,
mezi oba vedrala se
osudu zlá plítka,
Přál bych to té mladé paní,
je tak hodná, milá,
s všemi jedná, jak by s němu
z jedné chýšky byla,
vždy se chová vlídně mile,
plna upřímnosti,

ubohá ta paní!"
"V tomhle ano," doktor zase,
jesti příliš mladá,
taká matka při děčátku
letmo zdraví strádá;
náhra tu jsem hledal dítku—
kněžna se už čeká—
ale maruě, musím jinam—
čas jde jako řeka;
pojedeme o kus dále
vyhledávat líku,
mám tu jiné matky ještě
ve svém zápisníku;
ale pro vás, milá Bělo,
mám jen jednu radu—
kojíte-li, kojte řádně
ostatní buď v zadu;
evalka-li odstavíte,
štedře přejte všechno
vaše kravky snadno umře,
zdrává lačnost jeho!"
"Utrhnu si od úst pane."
Běla zas— nech v muce
dilem nohy utěhám si
upraecuju ruce..."
"A my též! dí Vojtěch s matkou
"staň se jak bůh velí,
na v ru jsem častokrát
nejídal den celý,
pil jsem pouze vodu z řeky,
na tvrdých spal kamenech,
stýral jsem se, když mne prámy
vázly na kamenech..."
"A já nikdy," vece matka
jídla nevzpomenu,
lokud visí na přeslici
jakés vlákno lenu;
nu vždyť všechno přestojíme,
bude-li jen zdraví..."
"Při takovém odříkání?"
doktor rychle praví.
"Důvěrujme," Vojtěch zase,
mám teď síly za tři,
zmozolím se, aby Tomek
dostal, co mu patří,
snes jsem mnoho, snesu ještě
bez hluku a sváru,
však on Tomeš pomůže mi
ještě někdy k stáru;
budeme se tužit všichni
spolu v bázi svaté—
proto se přeč vzácný pane,
na nás nehneváte?"
"Toto! Proč pak? Nevěděl bych
vážně doktor sloví:
"proto přece nepůjďme
ještě k rychtářeví?
Nenalehám, nechte-li
neztropíme hněvu,
nevidíte zrna v slovech,
vidíte jen plevu.
přestaneme, pozoruju,
že vás návrh moří,
proto doufám mezi námi
spor se nerozháří. Prkr.

E. St. Vráz, slavný cestovatel český.
známý Čechům Wilberským a okolním z jeho přednášek zde.

zajíček kde vylihně
dá bůh více trávy."
"Vidíte, a přec má zlatá,"
praví doktor běžně,
"tak jak díte nestane se
při mladistvé kněžně!
Příroda jí odepřela
toho, vám co dala:
nesmí kojit, tím by sobě

ke služebním jako k družkám,
ke mne jako k hosti..."
"Vzorná paní," Běla vpadla,
"znám já paní onu,
tu to byla—pravili mi—
ondy u průhonu
k polednímu; šla jsem od vás
z toho očekování;
bože, vždyť je pouhé dítě,